

Po smrti Wata Tylera, Jacka Strawa, Johna Balla a několika dalších hlav rebelie se poměry na venkově zčásti uklidnily a kráľ si předsevzal, že navštíví všechny své kraje a všechna hejtmanství, potrestá všechny přední povstalce, vymůže vrácení pardonovacích listin, jež na něm získali hrozbou a násilím, a že dá do pořádku ještě některé další věci, zabezpečující pokoj kráľovství. Třetím přikazem shromáždil pět set kopířníků a stejný počet lučištníků a s těmi zamířil do Kentu, k prvnímu ohnišku povstání. Místo, kde se zastavil nejdlív, byla malá vesnička, která se jmenovala Comprinke. Dal svolat starostu a všechny lid a kráľův průvodce jim vysvětlil, jak těžce se prohřešili proti Anglii, která tím málem upadla do záhuby; k povstání jim jistě někdo radil; proto uční lip, když vydají buřiče, než aby se všichni znelibili kráľi; Jeho Milosti proto přikazuje, aby mu označili všechny, kteří se podněcováním rebelie nejvíce provinili. Když to lidé uslyšeli a viděli, že by mohli uniknout trestu vydáním provinilců, pohledli na sebe a řekli: „Zde je ten, který nejvíce bouřil tuto obec.“ Ihned se ho chopili a pověsili ho se sedmi dalšími na štroum. Pak kráľovský úředník požádal o vrácení pardonovacích listin a vesničané mu ji poslušně donesli. Úředník ji na místě roztrhal na kusy a řekl: „Přikazuji vám jménem krále: vrate se ihned v pokoji do svých příbytků. Bouřit se proti kráľi a jeho rádčům je provždy přísně zakázáno. Trestem, který byl nyní vykonán, promíjeji se vaše předechozí činy.“ Lid zvolal jedním hlasem: „Bůh žehnej kráľi a jeho rádčům!“

Stejným způsobem postupovali také na jiných místech v Kentu, a abych pravdu řekl, v celé Anglii stáli nebo pověsili přes patnáct set mužů.

Dopis sira Johna Oldcastla pannu Voksovi z Valdštejna

Urozenému Voksovi, avšak v jeho nepřítomnosti pannu Zdislavovi ze Zvířetic, bratřím v Kristu mně nade všechno drahým, poznání cest Páně a jejich důkladné mlouvaní a spásu. Vzdávám díky mému Bohu, který, jak jsem uslyšel od některých milovníků pravdy, povzbudil Vaše srdce k horlivé činnosti a zápasu pro spravedlnost zákona Božího; k též podle výroku Moudrého je tomu tak až do smrti. Neboť jak praví Spasitel: Kdo vytrvá v pravdě až do konce, ten bude spasen.

Nuže, nejdražší bratře, velmi se z tebe raduji, a víc než dokážu napsat, těší se v Tobě má duše, protože nabudřelost odpůrců křesťanů tě neděsí, ale s důvěrou slovo boží a jeho opravdové šířitelce podporuješ podle možnosti. Již totiž, jak můžeme jasně vidět, zákon boží byl poskvrněn, přišli dlouho proti-křesťanskými kněžskými dušemi a od těch, jimž Kristus světil své k obraně svého zákona, přišli nerozumně zlehčován. Na to přišlo málo hledí kráľové a svěští páni, a proto, jak praví Isidor, vydají počet Pánu, od něhož přijali církev v mocnou ochranu. O, jak se máme bát, my ubozí, kteří svými silami a city tolikrát mrlháme v tělesných hříších a světských záležitostech, ale v záležitosti Páně v němcm vynaložit síly se nelidsky bráníme. Vzpomněme si proto na Malachiáše, Finca, Judu Machabjského a na jiné, horlivě toužící po Bohu, kteří po zasluzce dosáhli toho, že je Bůh připomíná ve svatém Písmu, takže jejich horlivost a skutky slouží potomkům za příklad. Budme jejich napodobiteli a přijmeme spolu s nimi dokonce odměnu. Co tedy by nás pohnulo pro nicotné jméno tohoto pozemského života, které pomíjí jako síň, nebo pro nescálé časté hodnoby, tak odvažně vydávat síly, ale v záležitosti Královce po tolika přijatých dobrodiních pro vynýšteného strážka přišli pošetile se bát? Zajisté jen proto, že nás proti-křesťanský strach, pýcha a přemíra časných věcí příliš zasleplily. Uvažujme tedy, Ty a já a ostatní nám podobní, že nestáčí jen srdcem věřit ve spravedlnost, ale i ústy vyznáváme Pána Ježíše Krista. Neboť odměnu za zasluby i trest nám sám v evangeliu uvádí; odměnu za zasluby tam, kde praví: Kdo se ke mně bude hlásit před lidmi, i já se k němu budu hlásit před svým Otcem. A naopak trest tam, kde praví: Kdo mne zapře a bude se za mne stydět před lidmi, toho i já zapřu a budu se za něj stydět před tvářím svého Otce a svatých andělů.

Mlujme tedy Pána Ježíše Krista, pokorně jej vyznáváme srdcem a skutkem a kdokoli brání volnému průběhu jeho zákona, toho nikterak nechraňme, protože kdokoli brání slovu Božímu, aby jeho církev prospívalo, je nepochybně jako Antikrist, když Kristus, průvodce spásy pro šíření svého zákona, podstoupil nejkrutější trest a smrt. A nechť nás vynýšené vyobrazování lidí neodstrašuje od dobrých skutků, protože ústy proroka Izaiáše praví Pán: Kdo jsi ty, že se bojíš člověka smrtelného a syna člověka, který jako seno shořel, a zapomínáš na svého Pána Boha? A jak bezpečně dosvědčuje Chrysostomus: Zrádce pravdy je nejen ten, kdo přestoupením prav-